Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ Θ΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (7–9–2007)

Παραλείποντας ἄλλα συγκλονιστικά στατιστικά δεδομένα, γιατί θά ξέφευγα ἀπό τό θέμα μου, ἐπιτρέψτε μου μόνον νά ὑπενθυμίσω ὅτι, ὅταν μιλᾶμε γιά Ἀνατολική Ἀσία ἐννοοῦμε τόν μισό πληθυσμό τῆς γῆς. Κίνα: 1.310.000.000, Ἰνδία: 1.100 .000.000, Ἰνδονησία: 220.000. 000, Μπανγκλαντές: 141.000.000, Ἰαπωνία: 128.000.000, Φιλιππῖνες: 85.000 .000, Κορέα: (Νότια καί Βόρεια): 71.000.000, Ταϋλάνδη: 64.000.000 κλπ.

Ἔχομε ἄραγε ἀναλογισθῆ πόσοι ἀπό τά 3.351.000.000 αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, τό 2007 μ.Χ. εἶναι χριστιανοί καί δή ὀρθόδοξοι; Ἡ ἀπάντηση εἶναι θλιβερή γι' αὐτό καί δέν τολμῶ νά τήν ἐκστομίσω. Ἐπιτρέψτε μου μόνο τήν ἐρώτηση: Πόσοι ἀπό τούς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ζοῦν στήν ὀρθόδοξη Ἑλλάδα, σκέπτονται ὅτι «τό φαιδρόν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα» δέν ἔχει φτάσει ἀκόμη στά πέρατα τῆς οἰκουμένης; Βεβαίως ἐπαναλαμβάνουμε στίς λατρευτικές μας συνάξεις τό «εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν» (Ψαλμ. 18,5. Πρβλ. Ρωμ. 10,18), ἤ αὐτές τίς μέρες ψάλλουμε «ἡ Γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ», ἤ «Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης» κλπ., ἀλλά φαίνεται οἰκουμένη, νομίζομε ἀκόμη, ὅπως στήν ἀρχαιότητα, ὅτι εἶναι ἡ περί τήν Μεσόγειον κατοικημένη περιοχή! Ὅταν μέ καύχηση οἱ ὀρθόδοξοι ἀναφερόμαστε στήν οἰκουμενικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας πολλοί μή ὀρθόδοξοι χριστανοί βασιζόμενοι στά στατιστικά δεδομένα μειδιοῦν μέ νόημα. Βεβαίως οἱ μή χριστιανοί μᾶς ἀγνοοῦν παντελῶς καί ἔτσι ἐκ τῶν πραγμάτων ἡ αὐτοδιαφημιζόμενη «οἰκουμενικότητά» μας εἶναι μᾶλλον κατάλοιπο μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς. *(Ἀμβρόσιος-Ἀριστοτέλης Ζωγράφου, δρ. Θ, Ἐπίσκοπος Ζήλων).*

* * *

Ἡ ἐμπειρία ἀπό τήν ὀρθόδοξη ζωή καί τήν πατερική θεολογία ὁδηγεῖ τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη σέ ἐξισορρόπηση ἀνάμεσα στό δίκαιο καί τό ἄδικο.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική διδασκαλία δέν ἰσοπεδώνει τούς ἀνθρώπους μέ τήν ἔννοια τῆς «κοινωνικῆς δικαιοσύνης», γιατί ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο. Δέν υἱοθετεῖ τήν κυρίαρχη ὁμοιομορφία, ἀλλά τήν χαρισματική κοινωνία, πού χαρακτηριστικό της θά ἔχει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρός ὅλους, ἄρα καί τή μίμηση

*Ἐπιμέλεια **κ. Ἠλία Δ. Μπάκου***

αὐτῆς τῆς ἀγάπης πρός κάθε ἄτυχο στήν κοινωνική ζωή. Συστήματα καί πρόσωπα πού ἀρνοῦνται τήν ἀξία τοῦ ἀνθρωπου καί τήν ἐλευθερία του εἶναι ἐχθροί τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἀρνοῦνται τά ἰδεώδη καί τήν ἀλήθειά της, γιατί ἐπικρατεῖ ἡ σύγκρουση τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων καί τῶν ἐνστίκτων. Οἱ ψευδώνυμοι κάθε ἐποχῆς κοινωνικοί ἀναμορφωτές ἀγωνίζονται ἔχοντας ὡς μοναδικό μέλημα νά ἐκμηδενίσουν καί νά ἀφανίσουν τήν Χριστιανική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁδηγώντας την κατά καιρούς σέ θέση τραγική και μαρτυρική. Ἄλλοτε πάλι ἀναφύεται μέσα στούς χριστιανικούς ἐκπαιδευτικούς κόλπους μία ἄρνηση καί ἀμφισβήτηση τῆς δυνατότητας κοινωνικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας. *(Μαντουβάλου Μαρία, Καθηγήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Παν. Ἀθηνῶν).*

* * *

Βιοηθικά ζητήματα δημιουργοῦνται καί στό ἄλλο ἄκρο τῆς ζωῆς, στό τέλος της. Ἐδῶ τό βασικό πρόβλημα εἶναι ὁ ὁρισμός τοῦ θανάτου, δηλαδή πότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄντως νεκρός. Τά τελευταῖα χρόνια ἡ δυνατότητα διατήρησης στή ζωή ἀτόμων μέ κατεστραμμένο ἐγκέφαλο καί ἡ ἀνάγκη τῶν μεταμοσχεύσεων ὁδήγησαν στήν δημιουργία τοῦ νευρολογικοῦ ὁρισμοῦ τοῦ θανάτου, τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου (ΕΘ). Στό δυτικό κόσμο, τῆς Ἑλλάδος συμπεριλαμβανομένης, ὁ ΕΘ σταδιακά ἀπέκτησε καί νομοθετική κατοχύρωση ὡς ταυτόσημος μέ τόν βιολογικό θάνατο. Εἶναι ὅμως ταυτόσημος; Δηλαδή ὁ ἐγκεφαλικά νεκρός εἶναι βιολογικά νεκρός; Τά τελευταῖα χρόνια πληθαίνουν οἱ ἀντιρρήσεις γιά τό ταυτόσημο ἐγκεφαλικοῦ καί βιολογικοῦ θανάτου. Πλῆθος ἰατρικῶν καί ἄλλων δεδομένων δείχνουν ὅτι ὁ ἐγκεφαλικά νεκρός δέν εἶναι καί βιολογικά νεκρός, ἀλλά ἕνας βαριά ἀσθενής, πού πορεύεται πρός τόν θάνατο. Κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, προϋπόθεση τῆς βιολογικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ὕπαρξη ψυχῆς στό σῶμα, ἡ ὁποία εἶναι καί τό αἴτιο τῆς ζωοποίησής του. Ὁ ἐγκεφαλικά νεκρός, μέ τήν δική μας ἐξωτερική βοήθεια, ἔχει βιολογική ζωή καί ἄρα εἶναι ἔμψυχος. Ἐξ ἄλλου, κατά τούς ἴδιους Πατέρες, ἡ ψυχή δέν κατοικεῖ στον ἐγκέφαλο, ἀλλά «πανταχοῦ τοῦ σώματός ἐστι». Ἑπομένως ἡ καταστροφή τοῦ ἐγκεφάλου δέν συνεπάγεται καί ἀποχωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα, γεγονός πού θεολογικά συνιστᾶ τόν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. *(Ἐμμ. Παναγόπουλος, Ἀμ. Ἐπίκ. Καθηγητής Χειρουργικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν).*

* * *

Ἡ οἰκουμενική διάσταση τῆς Ὀρθοδοξίας σ' ἕνα συνεχῶς παγκοσμιοποιούμενο κόσμο τείνει νά καθιστᾶ σχεδόν ἀναγκαία τήν υἱοθέτηση καί ἐφαρμογή ποιμαντικοῦ σχεδιασμοῦ σέ σχέση μέ τά ἀναφυόμενα πνευματικά καί κοινωνικά προβλήματα.

Σέ σχέση μέ τήν ἀνάγκη ποιμαντκοῦ σχεδιασμοῦ, καταδεικνύεται ἡ σύνθεση καί ἡ λειτουργική ἀποτελεσματικότητα τοῦ ὀρθόδοξου ρωσικοῦ συστηματικοῦ μοντέλου σέ συσχέτιση μέ τήν εὐρύτερη δογματική παρακαταθήκη καί θεολογική παράδοση, ἡ ὁποία διακρίνεται γιά τήν Πνευματολογική Χαρισματική καί εὐχαριστιακή της διάσταση. *(Χρῆστος Θ. Δεσύλλας, PhD Οἰκονομικῆς ἱστορίας-Θεολόγος).*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑ ΠΛΑΝΕΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἡ ἐπισκοπικὴ συνέλευσις Ἰταλίας καὶ Μελίτης

Τὴν διπλωματίαν τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν «ἀνακάλυψε» καὶ προώθησεν ἡ Β΄ Βατικανικὴ Σύνοδος (1965) ἀνεκάλυψε καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐπισκοπικὴ Συνέλευσις τῆς Ἰταλίας καὶ Μελίτης κατὰ τὴν Β΄ συνάντησιν τῶν Κανονικῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν συγκροτοῦν. Συμφώνως μὲ ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖον ἐξέδωσε καὶ ἀπεστάλη, τὴν 6ην Ἰουνίου, εἰς τὸν «Ο.Τ.»:

«1. Ἡ Β΄ Συνάντησις τῶν Κανονικῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Μελίτῃ ἐπραγματοποιήθη, τὴν Δευτέραν 31η Μαΐου 2010, εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἱ. Μητροπόλεως Ἰταλίας καὶ Μελίτης, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰταλίας καὶ Μελίτης κ. Γενναδίου. Εἰς ταύτην ἔλαβον μέρος:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γεννάδιος (Οἰκ. Πατριαρχεῖον), ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰννοκέντιος (Πατριαρχεῖον Μόσχας), ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. Σιλουανὸς (Πατριαρχεῖον Ρουμανίας) καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γαλακτίων (Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας) (διὰ Γράμματος).

2. Συνεζήτησαν τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως Ἰταλίας καὶ Μελίτης (Consiglio Episcopale Ortodosso d'Italia e Malta) (εἰς τὸ ἑξῆς CEOIM). Τὸ CEOIM, μεταξὺ ἄλλων, ἔχει ὡς σκοπούς:

α) τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ προαγωγὴν τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Μελίτῃ, σύμφωνα μὲ τὴν Πίστιν, τὴν Παράδοσιν καὶ τὴν Διδασκαλίαν Αὐτῆς καὶ β) τὸν συντονισμὸν ὅλων τῶν δραστηριοτήτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος (ποιμαντική, κατήχησις, λατρεία, μέριμνα, ἐκδόσεις, ἀνακοινώσεις, ἐκπαίδευσις), μὲ τὴν δυνατότητα ὅτι, ἐὰν εἶναι ἀπαραίτητο,νὰ δημιουργηθοῦν σχετικαὶ ἐπιτροπαί.

Πάντα ταῦτα μὲ κύριον στόχον τὴν διακονίαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐγεννήθη, ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη.

3. Ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀνάγκην συνεχίσεως μὲ τὶς ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες, καθὼς καὶ μὲ κάθε ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως, τοῦ "Διαλόγου τῆς Ἀγάπης", ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, μὲ σκοπὸν τὴν προσφορὰν μίας ἀπὸ κοινοῦ χριστιανικῆς συμβολῆς εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Μελίτῃ καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Βενετία, 31 Μαΐου 2010

Σεβ. Μητροπολίτης **κ. Γεννάδιος** (Οἰκ. Πατριαρχεῖον). Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος **κ. Ἰννοκέντιος** (Πατριαρχεῖον Μόσχας). Ἐπίσκοπος **κ. Σιλουανὸς** (Πατριαρχεῖον Ρουμανίας). Σεβ. Μητροπολίτης **κ. Γαλακτίων** (Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας)».

Ὀρθόδοξη ζωή
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

● **ΝΑ ΖΗΤΑΣ ΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ.** Στὴν «***Δεύτερη ἑκατοντάδα κεφαλαίων***» **ὁ Ἅγιος Νικήτας** γράφει γιὰ τὴν ἀπάθεια: *«Ἡ μετρημένη νηστεία, ὅταν πάρη ὡς συνοδοιπόρους τὴν ἀγρυπνία μαζὶ μὲ τὴν μελέτη καὶ τὴν προσευχή, κάνει γρήγορα αὐτόν, ποὺ τὴν ἐξασκεῖ, νὰ φτάση στὰ ὅρια τῆς ἀπαθείας, ὅταν καὶ ἡ ψυχή του ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ταπείνωση ποτίζεται μὲ τὰ δάκρυα καὶ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀφοῦ φτάση στὴν ἀπάθεια, τὸν ὁδηγεῖ στὴν εἰρήνη τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ξεπερνᾶ κάθε νοῦν (Φιλιπ. Δ΄ 7), ἐλεύθερον καὶ μέσῳ τῆς ἀγάπης τὸν ἑνώνει μὲ τὸν Θεόν».* Ἀπάθεια λοιπόν, καὶ πάλι ἀπάθεια.

● **ΠΩΣ ΠΡΟΧΩΡΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ.** Ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν «***Φιλοκαλία***» (Δ΄ τόμος) τὴν ἀκόλουθη διδασκαλία τοῦ **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου**: *«Ὅσοι δὲν ἐπιτυγχάνουν νὰ λάβουν τὴν Θείαν Χάριν τὸ παθαίνουν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀμέλειά τους. Καὶ ὅσοι πάλιν τὴν λάβουν τὸ ἔχουν ἐπιτύχει μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐπιμέλειά τους. Γιατὶ μὲ αὐτὲς τὶς δύο, τὴν πίστη καὶ τὴν ἐπιμέλεια, προχωροῦν μπροστά, ἐνῶ μὲ τὶς ἀντίθετές τους, τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀμέλεια, στρέφονται πίσω».* Συμπέρασμα φανερό, χρειαζόμαστε τὴν πίστη ὅσον καὶ τὴν ἐπιμέλεια, γιὰ τὴν ἐφαρμογή της στὴν πράξη.

● **ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΘΕΟΝ. Ὁ Μέγας Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος**, μᾶς διδάσκει μὲ τὸν «***Β΄ Λόγον***» του ὅτι εἶναι προτιμότερος ὁ πόλεμος ἀπὸ τὴν εἰρήνη χωρὶς Θεόν, λέγοντας: *«Εἶναι καλύτερος καὶ ἐπαινετὸς ὁ πόλεμος ἀπὸ τὴν εἰρήνη, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὁπλίζει τὸν πρᾶον μαχητήν, γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ πολεμᾶ καλῶς».* Μὲ ἄλλα λόγια, ὅσα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἐφάμαρτα καὶ ἀξιοπολέμητα καὶ ὁ πιστὸς πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγη καὶ νὰ τὰ ἀντιμάχεται πάντοτε.

● **ΑΝΥΨΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΣΑΡΚΑ.** Διαβάζω στὸν ***Λόγον*** τοῦ **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ** «***Ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχαζόντων***» ὅτι ἡ ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀνυψώνει καὶ τὴν σάρκα. Ἰδοὺ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου: *«Ὅπως τὸ ἐπιθυμητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς ἐκείνων, ποὺ εἶναι προσηλωμένοι στὶς αἰσθητὲς καὶ φθαρτὲς ἡδονές, κενώνεται ὁλόκληρον πρὸς τὴν σάρκα καὶ γι' αὐτὸ γίνονται ὁλόκληροι σάρκες καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν μπορεῖ νὰ παραμένη σ' αὐτοὺς* ***(βλέπε ΓΕΝΕΣΙΣ ΣΤ΄ 3)***, ἔτσι καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς ἐκείνων, ποὺ ἀνύψωσαν τὸν νοῦν τους στὸν Θεὸν καὶ ἔχουν ἐξαρτήσει τὴν ψυχή τους ἀπὸ τὸν θεῖον πόθον, ἡ σάρκα τους μεταποιεῖται καὶ ἀνυψώνεται μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴ καὶ ἀπολαμβάνει μαζί της τὴν θείαν ἕνωσιν καὶ γίνεται κτῆμα καὶ κατοικία τοῦ Θεοῦ, μὴ ἔχοντας πιὰ μέσα της φωλιασμένη τὴν ἔχθρα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, μήτε ἐπιθυμώντας ἀντίθετα μὲ τὸ Πνεῦμα (Γαλ. Ε΄ 17)».

● **ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΤΤΑ. Ὁ Ἅγιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητὴς** γράφει στὸν «***Ἀσκητικὸν Λόγον***» του: *«Τί κερδίζουμε στὴν ζωή μας ἀπὸ τὴν ματαιοπονίαν γιὰ τὰ ὑλικά; Κάθε κόπος τοῦ ἀνθρώπου δὲν πηγαίνει στὸ στόμα του, καθὼς λέγει* ***ὁ Ἐκκλησιαστής (ΣΤ΄ 7)****; Τροφὲς καὶ σκεπάσματα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴν συντήρηση τῆς ταλαίπωρης σάρκας (Α΄ Τιμ. ΣΤ΄ 8). Γιατὶ λοιπὸν κάνουμε ἔργα χωρὶς τέλος... Ἐξ αἰτίας τῆς φροντίδος γιὰ τὰ γήϊνα ἐμποδίζουμε τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀπόλαυση τῶν θείων ἀγαθῶν καὶ περιθάλπουμε καὶ περιποιούμεθα τὴν σάρκα παραπάνω ἀπὸ ὅσον πρέπει».* Προσοχή, ἀδελφοί μου.

Π. Μ. Σωτῆρχος

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» πάντοτε πρὸ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὀρθοδοξίας, μάχεται διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τοὺς ὁμολογιακοὺς ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐγγραφεῖτε συνδρομηταί.

Ἐφημερὶς «Ὀρθόδοξος Τύπος», Κάνιγγος 10, 10677 Ἀθῆναι, τηλ. 210–38.16.206. Ἐτησία συνδρομὴ 50,00 €.

Ἐπίσης μπορεῖτε κάθε Παρασκευὴ νὰ τὸν προμηθεύεσθε ἀπὸ τὰ περίπτερα.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
27 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1 – 10
Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 – 34, θ΄ 1
Ἦχος δ΄.— Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε δύο δαιμονιζόμενους στὴ χώρα τῶν Γεργεσηνῶν. Ἕνα θαῦμα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐνθουσιάσει τοὺς κατοίκους. Ἕνα θαῦμα, ποὺ ἔπρεπε νὰ θεωρηθεῖ ὡς μεγάλη εὐεργεσία ἐκ τοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσει σὲ μιὰ θερμὴ ὑποδοχή του καὶ φιλοξενία. Καὶ ὅμως, οἱ Γεργεσηνοὶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸν τόπο τους, γιατὶ τοὺς προκάλεσε οἰκονομικὴ ζημιὰ μὲ τὸ νὰ ἐπιτρέψει στοὺς δαίμονες νὰ εἰσέλθουν στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων, ποὺ ἦταν ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κοιτοῦσαν μόνο τὰ συμφέροντά τους καὶ ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Ἔτσι θεώρησαν καθῆκον τους νὰ ὑποδείξουν στὸν Χριστὸ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν περιοχή τους. Ἡ συμπεριφορά τους αὐτὴ ἦταν σκληρὴ καὶ ἀπαράδεκτη.

Σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο μιμοῦνται τὴ συμπεριφορὰ τῶν Γεργεσηνῶν. Ἀπομακρύνουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν προσωπική τους ζωή, ἀπορρίπτουν τὴ διδασκαλία του καὶ ἐπιδίδονται στὴ φιλαργυρία, τὴν φιλοδοξία καὶ τὴ φιληδονία. Δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἀνακόπτει ὁ Χριστὸς τὶς ἁμαρτωλές τους δραστηριότητες.

Προτιμοῦν νὰ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπασχολεῖ καθόλου ὅτι ἡ ζωή τους θὰ γίνει δυστυχισμένη, ἀφοῦ θὰ τοὺς σέρνει ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος μόνο γιὰ τὸ κακὸ εἶναι ἱκανός.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συμπεριφέρονται ἀναλόγως καὶ στοὺς κληρικοὺς καὶ θρησκευόμενους. Δὲν τοὺς θέλουν κοντά τους, δυσανασχετοῦν, ὅταν τοὺς ἀκοῦν, ἀρνοῦνται τὴν ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία μαζί τους. Τηροῦν μιὰ στάση ἀρνητική, κάποτε δὲ καὶ ἐχθρική. Χωρὶς ποτὲ νὰ τοὺς ἔχουν ἐνοχλήσει ἢ ζημιώσει σὲ κάτι, δὲν θέλουν τὴν παρουσία τους, γιατὶ τοὺς θεωροῦν ὅτι ἐκπροσωποῦν τὸν Θεό, τὸν φέρνουν κοντά τους, κάτι ποὺ ἀποστρέφονται.

Πόση διαστροφὴ ὑπάρχει στὸν κόσμο! Νὰ θεωροῦν τὸν στοργικὸ καὶ γλυκύτατο Ἰησοῦ ἐχθρό τους, ἐνῶ καθημερινὰ τοὺς εὐεργετεῖ μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ ἀδιάκοπα τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κινδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζουν!

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

«ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ΚΑΙ ΟΧΙ ΒΑΡΒΑΡΙΚΗ...

(Ἐδήλωσε πρώην μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ)

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Ἰωὴλ Κωνσταντάρου,***
Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μητροπόλεως Κονίτσης

(3ον.–Τελευταῖον)

Συνεχίζουμε μὲ τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος τοῦ ἄρθρου μας «Τὴ γλῶσσα μοῦ ἔδωσαν Ἑλληνικὴ καὶ ὄχι βαρβαρική...», μιὰ χαρακτηριστικὴ ἔκφραση ἑνὸς πρώην Μτλ, ὅταν μᾶς ἐξήγησε γιὰ ποιὸ λόγο ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἑταιρεία. (βλ. 1ο μέρος).

Πρὶν περάσουμε τώρα στὸ κυρίως θέμα, νὰ τονίσουμε ἔτι ἅπαξ αὐτὸ ποὺ ἤδη ἔχουμε ζητήσει ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τῶν Μτλ. Ἂν νομίζουν οἱ φίλοι μας ὅτι μὲ ὅσα ὑποστηρίζουμε τοὺς ἀδικοῦμε, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἔλθουν σὲ ἄμεση ἐπικοινωνία μαζί μας, ὥστε νὰ κλείσουμε μιὰ ἡμερομηνία γιὰ ἀνοιχτὸ διάλογο στὴν πόλη τῆς Κονίτσης. Προσφέρονται τόσα μέρη γιὰ τὴ συνάντηση αὐτή. Θέλουν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα; Ἐπιθυμοῦν στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ Δημαρχιακοῦ μεγάρου; Θὰ ἤθελαν ἐπίσης στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Ἱ.Μητροπόλεως, ὥστε νὰ ἀκουστοῦμε «ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» καὶ ἔτσι νὰ ὑπάρχει δυνατότητα νὰ μᾶς παρακολουθήσουν καὶ σὲ ὅλο τό νομό; Προσωπικῶς δὲν ἔχουμε κανένα ἀπολύτως πρόβλημα σὲ ὁποιοδήποτε δημόσιο σημεῖο καὶ ἂν ζητήσουν (ἂν βέβαια τούς τὸ ἐπιτρέψουν ποτὲ ὁ ἀνώτεροί τους...).

Νομίζουμε ὅτι θὰ ἐκτιμήσουν τὴν εὐθύτητά μας, καὶ ἂν πιστεύουν ὅτι ὄντως κατέχουν τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ μᾶς κάνουν ἕνα ἁπλὸ τηλεφώνημα.

Λοιπὸν, κύριοι Μτλ, ἰδοὺ ἡ Κόνιτσα, ἰδοὺ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ διαλεχθοῦν μαζί σας.

Ἀντὶ ἄλλων σχεδίων, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀποδεχθεῖτε τὴν πρόσκληση.

Καὶ κατόπιν αὐτῶν, καιρὸς νὰ «ἀλιεύσουμε» ἕνα «μαργαριτάρι» ἀπὸ τὰ «ἐπιπολάζοντα τοιαῦτα» στὴν «ζοφερὴ τάφρο» τοῦ πύργου τῆς Σκοπιᾶς (Βαβέλ).

Πρόκειται γιὰ μιὰ «σκηνὴ» δια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Η ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

*Τοῦ **κ. Ἀνδρέα Ν. Παπαβασιλείου,** Διδάκτορα Θεολογίας*

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος Β΄, ἀφοῦ κατὰ προτεραιότητα μετέβη στὸ Βατικανό, γιὰ νὰ δώσει τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης στόν ἡγέτη τοῦ παπισμοῦ Βενέδικτο ΙΣΤ΄ (16 Ἰουνίου 2007) καὶ ἀκολούθως ἐπισκέφθηκε τὸν Κόπτη Πατριάρχη Σενούτα Γ΄ στὸ Κάϊρο (23 Ἰουλίου 2007), ὅπου ἐκεῖ τυχαῖα (!) συναντήθηκε καὶ μὲ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Θεόδωρο Β΄, πραγματοποίησε στὴ συνέχεια διαδοχικὲς ἐπισκέψεις στὰ Πατριαρχεῖα τῆς Γεωργίας (11-15 Ὀκτωβρίου 2007), τῆς Ρωσίας (15-20 Ἰουλίου 2008) καὶ τῆς Ἀντιόχειας (30 Ἀπριλίου-6 Μαΐου 2009), στὶς Ἐκκλησίες τῆς Φινλανδίας (25 - 30 Ἰουνίου 2009) καὶ τῆς Πολωνίας (16-21 Αὐγούστου 2009), καθὼς καὶ στὴ Ἱ. Μονὴ τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους τοῦ Σινᾶ (7-12 Δεκεμβρίου 2009). Δὲν ἀναφέρουμε ἐδῶ τὶς ἐπισκέψεις του σὲ ἄλλα μέρη τοῦ πλανήτη, ὅπως στὴν Κίνα γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες (17-22 Αὐγούστου 2008) καὶ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ (27 Νοεμβρίου- 2 Δεκεμβρίου 2009). Τριάμισι χρόνια μετὰ ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖο ἐπισκέφθηκε γιὰ δύο (!) μόνο ἡμέρες (18-20 Ἀπριλίου 2010). Ἡ ἐπίσκεψη ὅμως αὐτή, ἡ ὁποία ἀπὸ μερικοὺς ἀνίδεους δημοσιογράφους χαρακτηρίστηκε «ἱστορική», καταποντίστηκε ἀπὸ μία σειρὰ λαθῶν καὶ παραλείψεων, ὥστε ἡ «ἱστορικότητα» αὐτὴ νὰ τῆς ἀποδίδεται γιὰ ὅσα ἀρνητικὰ τὴν ἐπεσκίασαν.

Ἐνῶ ἡ μετάβαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Β΄ στὸ Φανάρι, γιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψη, θὰ ἔπρεπε νὰ προηγηθεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ δεοντολογία, διότι ἡ Κωνσταντινούπολη εἶναι ἡ Πρωτόθρονη Ἐκκλησία καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ προγραμματιστεῖ μὲ κάθε προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια, τελικὰ πῆρε μία χρονικὰ δευτερεύουσα θέση καὶ ἐξελίχθηκε οὐσιαστικά, μὲ ὅσα παρενεβλήθησαν, σὲ μία πρόχειρη καὶ βιαστικὴ μετάβαση στὴν Πόλη, μὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸ γνωστὸ «σασπένς», ποὺ μᾶς θύμιζε τὸ μάδημα τῆς μαργαρίτας: «Θὰ πάει ἢ δὲν θὰ πάει στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος»; Ὕστερα ἀπὸ ἕνα θρίλερ, τὸ ὁποῖο θὰ ζήλευαν καὶ πολλοὶ σύγχρονοι σεναριογράφοι καὶ σκηνοθέτες, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β΄, ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη, ὅπου μετέβη ὁδικῶς ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες, βρέθηκε στὴν Πόλη χάρις σ' ἕνα τζέτ!

Αὐτὸ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν νὰ παραμείνει στὴ Λευκωσία, ἀποφεύγοντας τὴ μετάβασή του ἀκόμη καὶ στὴν Πάφο, ὅπου βρίσκεται τὸ δικό του «Καστὲλ Γκαντόλφο» καὶ νὰ ἀσχοληθεῖ ἀποκλειστικὰ μὲ ὅλα τὰ θέματα, ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ ταξίδι του στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἔτσι, θὰ μποροῦσε νὰ ἀποφύγει ὁποιοδήποτε ἀτύχημα ἢ κώλυμα, ὅπως αὐτὸ ποὺ ἀναφύηκε μὲ τὴν τέφρα τοῦ ἡφαιστείου τῆς Ἰσλανδίας. Τὶ ἤθελε τέτοιες μέρες τὴ μετάβαση στὶς Βρυξέλλες καὶ τὶς ἐκεῖ «δραστηριότητες»; Νὰ ἀναβαθμίσει τὸν ἐθνικό του ρόλο στὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὴ θέση του ἔναντι τῶν Εὐρωπαίων καὶ προπαντὸς ἔναντι τῶν Τούρκων, ὡς προσωπικότητας μὲ διεθνῆ ἀναγνώριση; Μόνο ἕνας ποὺ στερεῖται στοιχειώδους πολιτικῆς παιδείας εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφορεῖται ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἀντιλήψεις. Γι' αὐτὸ κι ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἄπρακτος, ἀφοῦ ὁ Ἐρντογὰν δὲν τὸν δέχθηκε, διότι οἱ Τοῦρκοι δὲν δίδουν σημασία σὲ τέτοιου εἴδους «διακρίσεις»!

Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος Β΄ νὰ παραμείνει στὴ Λευκωσία καὶ νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ θέμα τῆς ἐπίσκεψής του στὸ Φανάρι, ἐπιλέγοντας τὰ κατάλληλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν συνόδευαν καὶ τὰ ὁποῖα στὴν παροῦσα περίπτωση θὰ μποροῦσαν νὰ ἦταν οἱ δύο ἀνθυποψήφιοί του στὶς πρόσφατες Ἀρχιεπισκοπικὲς ἐκλογές, ἡ παρουσία τῶν ὁποίων θὰ ἐπιβεβαίωνε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἑνότητα καὶ συμψυχία στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας. Σὲ τί ἆραγε ἀποσκοποῦσε ἡ συμμετοχὴ τοῦ Διευθυντῆ τῆς Ἐλεγκτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας στὴ συνοδεία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅταν ἡ μετάβαση στὸ Φανάρι, ὅπως καὶ παλαιότερα στὸ Βατικανό, ἦταν μία καθαρῶς ἐκκλησιαστικὴ ὑπόθεση; Ποιὰ θέση μπορεῖ νὰ ἔχει ἕνας λογιστὴς (!) στὴ συνοδεία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σὲ τόσο ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ἐκκλησιαστικὲς ἀποστολές; Ἡ συνοδεία τοῦ λογιστῆ ἄς περιοριζόταν στὰ ἐγκαίνια τραπεζικῶν καταστημάτων, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὴ Λάρισα (15 Νοεμβρίου 2007).

Μὲ τὴν παραμονή του στὴ Λευκωσία, καθ' ὅλη τὴν ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὴ μετάβασή του στὸ Φανάρι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θὰ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ἀσχοληθεῖ πιὸ ἐπισταμένα καὶ μὲ τοὺς λόγους, ποὺ θὰ ἐκφωνοῦσε κι ἔτσι θὰ ἐθιζόταν περισσότερο μὲ τὸ λεκτικὸ καὶ τὸ ὕφος αὐτῶν τῶν κειμένων, ὥστε μὲ μεγαλύτερη ἄνεση νὰ τοὺς ἐκφωνοῦσε, ἰδιαίτερα, ὅταν ἡ τελετή (στὴν παροῦσα περίπτωση τὸ Ἀρχιερατικὸ Συλλείτουργο τῆς Κυριακῆς, 18ης Ἀπριλίου 2010) θα μεταδιδόταν τηλεοπτικὰ ἀπὸ τὴ ΝΕΤ σ' ὁλόκληρη τὴν ὑφήλιο. Ἡ σύγκριση μὲ τὸν λόγο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη καὶ τοῦ τρόπου ἀνάγνωσής του ὑπῆρξε ἀναπόφευκτη μὲ ὅ,τι αὐτὴ συνεπάγεται.

Ἡ ἀποφυγὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου νὰ ἐπισκεφθεῖ τὶς Βρυξέλλες θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μεταβεῖ ἔγκαιρα στὸ Φανάρι, μὲ ὅλη τὴ συνοδεία του, καὶ δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη τῆς ἐκμίσθωσης ἰδιωτικοῦ τζέτ (ἀλήθεια, ποιός πλήρωσε τὰ ἔξοδα;) καὶ δὲν θὰ ἔφθανε στὴν Πόλη ἀσθμαίνοντας, λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συλλείτουργου. Οὔτε τὴν προτεραία (τὸ Σάββατο) θὰ ὠθοῦσε τὸν μόνιμο πιὰ Συνοδό του Μητροπολίτη Πάφου Γεώργιο νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν Οἰκ.Πατριάρχη στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιδώσει τὸ «δῶρο»! Κανονικά, οἱ Συνοδοί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μεταβοῦν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐφόσον αὐτὸς ἀδυνατοῦσε νὰ ταξιδεύσει ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες, ὅπου ἐγκλωβίστηκε λόγω τῆς τέφρας. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νὰ ἐπιδοθεῖ τὸ «δῶρο». Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἦταν ἄκομψη.

Τελικὰ ἡ τόσο «διατυμπανισθεῖσα» μετάβαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Β΄ στὸ Φανάρι ἦταν μόνο γιὰ ἕνα Συλλείτουργο κι αὐτὸ ὄχι στὸν Πατριαρχικὸ Ἱ. Ναὸ καὶ μὲ μία ἐπίσκεψη στὴ Χάλκη; Πῶς ὅμως μία τέτοια ἐπίσκεψη μπορεῖ νὰ διεκδικήσει τὸν χαρακτηρισμό της ὡς «ἱστορικῆς»;

email:apapavassiliou@cytanet.com.cy

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΛΟΥΜΕΝΑ

(1ον)

*Τοῦ **Μοναχοῦ Προδρόμου Ἁγιορείτου***

Ἡ Πατρίδα μας στὶς ἡμέρες μᾶς βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς δίνης διεθνῶν ἐξελίξεων, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν ἀδύνατα σημεῖα τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωζώνης καὶ νὰ κερδίσουν. Στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ κυκλώνα βρίσκεται σήμερα ἡ καταχρεωμένη Χώρα μας, ποὺ μετὰ τὴν ἔνταξή της στὸ Εὐρὼ σπαταλοῦσε χρήματα δανειζομένη, ζώντας τὸ ὄνειρο τῆς Εὐρώπης μὲ Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες καὶ μεγάλα ἔργα. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὅλοι οἱ Ἕλληνες, σύμφωνα μὲ τὶς ἀναλύσεις, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, ἔχουν χρέος περίπου 30.000 εὐρώ!

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο Ἑλληνικὸ ἀλλὰ παγκόσμιο. Οἱ Τράπεζες κατάφεραν νὰ δανείσουν σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ κράτη μὲ κεφάλαια, ποὺ οὐσιαστικὰ δὲν εἶχαν στὰ ἀποθεματικά τους, λόγω τῆς καταργήσεως τοῦ ἀντικρύσματος τῶν νομισμάτων σὲ χρυσὸ ἐπὶ Κέννεντυ, πλουτίζοντας ἀπὸ τόκους ἀνύπαρκτων κεφαλαίων. Ἡ δύναμη αὐτὴ τοῦ πλούτου προκάλεσε τὴν ἀλαζονεία τῆς ἐξουσίας μὲ ἀπώτερο στόχο τὴν πλήρη ὑποταγὴ τῶν χρεωμένων χωρῶν ὑπὸ μία κεντρικὴ σέκτα μὲ τὴν ὑποβάθμιση τῶν ἐκλεγμένων κυβερνήσεων, ποὺ ἀναγκαστικὰ πλέον κλίνουν γόνυ ἐνώπιον τῶν ἀδυσώπητων ἐπιταγῶν των.

Σήμερα στὴν Χώρα μας βλέπουμε τὸ «φαινόμενο», ἂς τὸ ποῦμε καλύτερα, τὸ σχέδιο τῶν ἐλιτιστῶν, νὰ ξετυλίγεται φανερά. Οἱ δανειστὲς μᾶς ἐπιβάλλουν τὰ προγράμματά των καὶ τοὺς σχεδιασμούς των (μετανάστες, χωρικὰ ὕδατα, πολιτικὸ γάμο, ἐκτρώσεις, ἄθρησκη κοινωνία, ἀνηθικότητα, ναρκωτικά, ὁμοφυλοφιλία, τζαμὶ γιὰ μουσουλμάνους!, κ.λπ.). Ἡ Χώρα μας καταβροχθίζεται ἀπὸ μία δύναμη, ποὺ ἀχόρταγα ζητεῖ νὰ καταπιεῖ τὰ πάντα. Δανείζοντάς μας, ἐπιβάλλουν τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν ἀξιῶν της, μὲ ἰσοπέδωση τοῦ ἑλληνορθόδοξου συντάγματός μας καὶ τὴν καθιέρωση μιᾶς ἀπρόσωπης κοινωνίας, ἀντίγραφο τῆς ἀπρόσωπης κενῆς ζωῆς των. Τὸ σχέδιο αὐτὸ φαίνεται ὅτι τείνει νὰ ἐπεκταθεῖ σὲ ὅλη τὴν δυτικὴ κοινωνία. Ἡ μικρή μας Χώρα ἀνυπότακτη, χωρὶς προγράμματα καὶ κανόνες, Ἑλλὰς γάρ, βρίσκεται σὲ μία πρωτοφανῆ κατάσταση οἰκονομικοῦ πειραματισμοῦ. Οἱ ἐλεγκτὲς τοῦ νομισματικοῦ ταμείου δηλώνουν ὅτι ἔχουν ἐξετάσει πάνω ἀπὸ 30 Χῶρες, ἀλλὰ ἡ Ἑλληνικὴ ἀκαταστασία εἶναι ἀπερίγραπτη. Οἱ Χῶρες ἀδυνατοῦν νὰ ἀνταπεξέλθουν μόνες τους.

«...Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες, ἔχουμε τὰ δικά μας προβλήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀντιμετωπίζουμε. Ἄς εἶναι λοιπὸν αὐτὸ ἕνα ἰσχυρὸ μήνυμα γιὰ τὴν εὐρύτερη ἐπείγουσα κατάσταση, ποὺ ἀντιμετωπίζουμε. Χρειαζόμαστε παγκόσμια διακυβέρνηση, παγκόσμια οἰκονομικὴ διακυβέρνηση καὶ τὴν χρειαζόμαστε γρήγορα...». Ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Πρωθυπουργοῦ Γιώργου Ἀ. Παπανδρέου στὸ Συνέδριο τοῦ Economist μὲ θέμα: «Meeting the challenges through leadership strategy» (28 Ἀπριλίου 2010) (πηγή: ἰστοσελίδα Κυβερνήσεως www.primeminister.gr/2010/04/29/1688).

Πλέον δὲν κρύβονται, ὁμιλοῦν περὶ παγκοσμίου κυβερνήσεως.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοπούς των; Ἡ ἀλλαγὴ τῶν συνόρων. Ἄνθρωποι μέλη τῶν Ρόταρυ μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὰ σχέδια συρρίκνωσης τῆς Ἑλλάδος. Ἰσχυρίζονται ὅτι γιὰ τοὺς Ἕλληνες εἶναι ἀρκετὴ ἡ Χώρα μέχρι τὰ Τέμπη. Σχεδιάζεται ἡ Μακεδονία μὲ πρωτεύουσα τὴν Θεσσαλονίκη, ἡ ὁποία θὰ ἐπεκτείνεται ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ Θράκη μὲ τμήματα τῆς Βουλγαρίας, Σκοπίων, Βόρειας Ἠπείρου μέχρι τὴν Λάρισα. Οἱ μελλοντικοὶ σχεδιασμοὶ τοῦ ΝΑΤΟ γιὰ τὴν περιοχὴ τὰ ἴδια περιλαμβάνουν, ὅπως μαθαίνουμε. Οἱ γείτονές μας, ποὺ τὰ γνωρίζουν ὅλα αὐτά, καρναβαλίζουν σὰν Μεγαλέξανδροι μπὰς καὶ ἁρπάξουν κάτι. Τὰ ὄνειρά των στηρίζονται πάνω σὲ σενάρια, ποὺ εἶναι σχεδιασμένα ἀλλαχόθεν. Αὐτὸ ποὺ σταματοῦσε μέχρι σήμερα τὰ γεγονότα ἦταν οἱ ὁπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ Ἕλληνες, μὲ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἀφυπνιστικὴ καὶ ἑνωτικὴ δύναμη, ποὺ τοὺς ἐνεργοποιοῦσε. Οἱ δύο αὐτοὶ λόγοι τείνουν νὰ ἐξαφανιστοῦν, διότι χρόνια τώρα μεθοδεύουν τὴν ἀποδυνάμωση τοῦ στρατοῦ, τὴν ἐνίσχυση τῶν ἐχθρικῶν γειτόνων καὶ τὴν χλιαρότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ τελευταῖα χρόνια γίνονται ὑποχωρήσεις σὲ ἐθνικὰ θέματα, μειώνονται οἱ ἐξοπλισμοί (βλέπε S300, Leopard, ὑποβρύχια), διαλύεται ὁ στρατός, χτυποῦνται συστηματικὰ οἱ θεσμοὶ τῆς οἰκογένειας, τῆς ὀρθοδόξου πίστης, τῆς γλώσσας, ὑπνωτίζονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνθρωποι μὲ τὸ χρῆμα καὶ τὴν κούφια ἀνθρώπινη δόξα, τονίζονται ἔντονα μερικὰ σκάνδαλα ρασοφόρων (Βατοπαίδι, Μητρόπολις Ἀττικῆς κ.λπ.), συκοφαντεῖται ἡ ἀστυνομία, ἡ παιδεία, ὁ στρατός, ἡ ὑγεία, ποὺ διακρατοῦν τὴν ἑνότητα τοῦ Ἔθνους μας. Ἀποτέλεσμα, νὰ ἐξαφανιστεῖ κάθε ἀντίσταση. Γιὰ τὴν νέα γενιὰ ἑτοιμάσαμε ἄσχημο μέλλον. Ἀνεργία, χρέος, ἀνύπαρκτη παιδεία καὶ περίθαλψη, πελατειακὸ Κράτος σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς του. Τοὺς ἑτοιμάσαμε μιὰ ζωὴ ἀνελεύθερη παρακολουθούμενη ἀπὸ ἕνα ἐκπληκτικὸ δίκτυο πληροφοριῶν ἐκ τῆς ὑποθετικῆς τρομοκρατίας. Ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνθρωποι στὴν πλειονότητα, ἀσχολούμενοι κυρίως μὲ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ τὰ καθημερινά, σταμάτησαν νὰ ὑψώνουν ἀνάστημα στὰ κακῶς κείμενα κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Βαπτιστοῦ, τοῦ Πατροκοσμᾶ, τοῦ π. Αὐγουστίνου, τοῦ σημερινοῦ Δεσπότου Πειραιῶς κ.λπ.. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει μεγάλη δύναμη, τὸ ξέρουν οἱ κοσμοκράτορες, ποὺ μὲ κάθε μέσο θέλουν νὰ τὴν φιμώσουν. Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε μεγάλη παρηγοριὰ τὰ ἐξαιρετικὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Η ΚΑΘΑΡΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Οἱ ἄνθρωποι εὔκολα ἀποδέχονται διάφορες καταστάσεις, προκειμένου νὰ ἀποφύγουν τὸν ἀγώνα γιὰ τὴ διόρθωσή τους ἢ τὴ βελτίωσή τους. Ἀδιάφοροι γενικῶς καθὼς εἶναι, μπλέκονται στὸν ἱστὸ τῆς συνήθειας καὶ στὴ συνέχεια ταυτίζονται μὲ τὰ κακῶς κείμενα τῆς κοινωνίας. Δὲν ἔχουν καμιὰ διάθεση νὰ βελτιώσουν κάτι καὶ νὰ συμβάλουν στὴν προκοπὴ τῆς μικρῆς κοινωνίας, ὅπου ζοῦν.

Τὰ ἴδια παρατηροῦμε καὶ στὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν κάποια πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ δὲν πρέπει νὰ συμβιβάζονται μὲ συμπεριφορὲς καὶ καταστάσεις, ποὺ βρίσκονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ τὸ χειρότερο! Οἱ κληρικοί, ὅλων τῶν βαθμῶν, μένουν ἀδρανεῖς λόγῳ συνηθείας. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας δὲν βελτιώνονται τὰ πολλὰ κακῶς κείμενα. Ἁπλῶς οἱ κληρικοὶ τὰ καλύπτουν μὲ ὡραιολογίες καὶ ὑποκριτικοὺς μανδύες καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους εἶναι στραμμένο στὸ χρῆμα, τὴ δόξα καὶ τὶς ἀπολαύσεις. Λείπει δυστυχῶς ἡ εὐαισθησία ἐκείνη, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐγρήγορση καὶ τὴ συνεχῆ προσπάθεια νὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα πρὸς τὸ καλύτερο καὶ παραδοσιακότερο.

Ἐδῶ πρέπει νὰ κάνω μιὰ διευκρίνιση. Πολλοὶ θεωροῦν παραδοσιακὸ καθετί ποὺ ἀνήκει σὲ μιὰ παλιότερη ἐποχὴ καὶ ἄρα πρέπει νὰ διατηρηθεῖ. Αὐτὴ ἡ ἄποψη εἶναι ἐσφαλμένη. Κανένας δὲν μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὅλα τὰ ἔργα καὶ οἱ ὅλες συνήθειες τῶν παλαιοτέρων ἀνθρώπων πρέπει νὰ διατηρηθοῦν καὶ νὰ συνεχιστοῦν. Ὑπῆρξαν περίοδοι, ὅπου ἡ ἔκλυση τῶν ἠθῶν ἦταν κανόνας ζωῆς καὶ δὲν ἀναπτύχθηκε πολιτισμός. Πρέπει νὰ ἔχουμε εὐαισθησία μόνο στὴν καθαρὴ παράδοση, ποὺ ἐμπνέει τὸ παρὸν καὶ ἀνοίγει ὁρίζοντες σὲ ἕνα καλύτερο μέλλον. Κανένας σοβαρὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι τὸ ἦθος καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθώπων τοῦ κοντινοῦ καὶ ἀπώτερου παρελθόντος ἦταν πάντα καλὰ καὶ ἀξιομίμητα. Βέβαια, ὑπάρχουν οἱ ἀρχαιολόγοι, ποὺ συχνὰ πέφτουν σὲ αὐτὸν τὸν παραλογισμὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπουν καμία ἀλλαγὴ στὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τοῦ παρελθόντος. Μιλοῦν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν μοναδική τους ἀξία καὶ ξοδεύουν ἀπερίσκεπτα τεράστια ποσὰ γιὰ τὴ συντήρησή τους. Ὅσοι ἔτυχε νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ αὐτοὺς καὶ νὰ συνεργαστοῦν, ἔχουν ἐνοχληθεῖ ἀπὸ τὶς ὑπερβολικές τους ἀπόψεις καὶ τὶς ἐνοχλητικὲς ἀγκυλώσεις τους.

Αὐτὸ ποὺ συνέβαινε χθὲς στὴν κοινωνία δὲν πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ὑπάρχει καὶ σήμερα. Ἔργα καὶ πρακτικὲς διαφόρων ἀνθρώπων τοῦ χθὲς δὲν βοηθοῦν τὸ σήμερα. Ἀλλὰ καὶ στὴν προσωπικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς τὸ ἴδιο ἰσχύει. Γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ περίπτωση θὰ ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα, τὸ ὁποῖο δυστυχῶς δὲν εἶναι μοναδικό. Ὑπῆρχε κάποτε σὲ μιὰ ἐνορία ἕνας ἱερέας, παραδοσιακὸς κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τραχὺς κατὰ τὴν συμπεριφοράν. Ὑπηρετοῦσε ἐκεῖ ἐπὶ τέσσερις δεκαετίες. Σὲ ἐντυπωσίαζε ἀρνητικὰ ὁ ἐνοριακὸς Ἱερὸς Ναὸς καὶ ἰδιαίτερα τὸ Ἱερό, ὅπου διαπιστώνει ὁ ἐπισκέπτης ἂν ὁ λειτουργὸς εἶναι ὄντως τοῦ Ὑψίστου. Ὁ κυρίως Ἱερὸς Ναὸς ἦταν ὑποφερτός. Κάποιο γεροντάκι φρόντιζε τὰ καντήλια καὶ ἔξυνε τὰ κεροστάγματα στὰ μανουάλια. Ὡστόσο, τὸ μωσαϊκὸ δάπεδο εἶχε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀποκτήσει καὶ μιὰ νέα στρώση κέρινου μωσαϊκοῦ. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἐνοχλητική. Τὰ καμένα καὶ χυμένα λάδια ἔπνιγαν. Ὁ ἱερέας ἔμπαινε στὸν Ἱερὸ Ναὸ μὲ φόρα, ἀσπαζόταν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας στὸ προσκυνητάρι, χαιρετοῦσε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του ὅποιον συναντοῦσε μέσα στὸν Ἱερὸ Ναὸ κι ἔμπαινε στὸ Ἱερό. Ἐκεῖ βασίλευε πλήρης ἀκαταστασία, ἡ ὁποία ἦταν παραδοσιακή. Στὴν Ἁγία Τράπεζα ὑπῆρχαν πολλὰ καλύμματα. Ὅ,τι κατὰ καιροὺς ἔφερνε ὁ κόσμος, τὸ ἔστρωνε ἀπὸ πάνω ὁ ἱερέας. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθεῖ τίποτα ἀπὸ τὰ παλιά. Ἀριστερά, σὲ ἕνα γωνιακὸ ντουλάπι ὑπῆρχαν μπουκάλια, χαρτιὰ καὶ ποντικοί! Τὰ ξύλα τοῦ ντουλαπιοῦ εἶχαν μαυρίσει ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη κίνηση τῶν τρωκτικῶν. Δεξιά, σὲ μιὰ μεταλλικὴ ντουλάπα πετοῦσε τὰ ἄμφιά του ὁ λειτουργός, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ «δίπλωνε» ρολό: Ἐκεῖ μέσα σὲ αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία ὑπῆρχαν καὶ πολύτιμα πράγματα: λειψανοθῆκες, χειρόγραφες λειτουργικὲς φυλλάδες, ἱερὰ σκεύη κ.λπ.. Ὅλα ὅμως παραπεταμένα. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ διάδοχος τοῦ «παραδοσιακοῦ» ἱερέα εἶχε ἱερὸ ζῆλο καὶ γρήγορα εὐπρέπισε τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔργο ποὺ δὲν ἔκανε ἐκεῖνος ἐπὶ σαράντα χρόνια, τὸ ἔκανε ὁ νεὸς κληρικὸς σὲ λίγες μέρες!

Χρειάζεται ἀποφασιστικότητα, γιὰ νὰ βελτιωθοῦν τὰ κακῶς κείμενα. Καὶ προσωπικὴ ἐργασία. Μόνο μὲ ἐντολὲς δὲν γίνεται τίποτα. Ἐκεῖνα ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς δὲν τὰ ἀναθέτουμε στοὺς ἄλλους. Παίρνουμε τὶς ἀποφάσεις, ποὺ χρειάζονται, καὶ κοπιάζουμε γιὰ τὴν ὑλοποίησή τους. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιλέγουμε τὰ εὔκολα καὶ ἀνώδυνα.

Θὰ κλείσω τοῦτο τὸ κείμενο μὲ ἕνα περιστατικὸ ἀπὸ τὸ Γεροντικό, τὸ ὁποῖο βρίσκω σχετικὸ μὲ τὸ θέμα καὶ διδακτικό. Κάποτε, λοιπόν, ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος πῆγε σὲ ἕναν τόπο, ὅπου ὑπῆρχαν πολλὲς καλαμιές. Συνάντησε τοὺς ἀδελφούς, ποὺ ἤθελε, καὶ συνομιλοῦσε μαζί τους γιὰ διάφορα πνευματικὰ θέματα. Ἐκείνη τὴν ὥρα φύσηξε ἀέρας καὶ ἀκούστηκε ἕνας διαπεραστικὸς καὶ ἐνοχλητικὸς θόρυβος ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν καλαμιῶν. Ἀνησύχησε ὁ Ἀββᾶς καὶ ρώτησε:

—Τί εἶναι αὐτὸ τὸ θρόϊσμα;

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ εἶπαν:

—Ἀπὸ τὶς καλαμιὲς εἶναι:

Καὶ ὁ Ἀββᾶς τοὺς εἶπε:

—Ἀλήθεια σᾶς λέω. Ἂν ἕνας ἡσυχαστὴς ἀκούσει φωνὴ ἀπὸ ἕνα σπουργίτι, δὲν ἔχει πλέον στὴν καρδιά του τὴν ἴδια ἡσυχία. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς, σὲ μεγαλύτερο μάλιστα βαθμό, ἀφοῦ ἔχετε τὸ θρόϊσμα τῶν καλαμιῶν.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης